

Λόγος εις χειροτονίαν διακόνου π. Ἡρωδίωνος Ρίζου

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας - Σύναξη Φθιωτῶν Ἀγίων (21/3/2021)

Ἱερός Μητροπολιτικός Ναός Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαμίας

Ἄν μεταφερθοῦμε νοερά, Σεβασμιώτατε Πατέρα καί ἐπίσκοπε τῶν καρδιῶν μας κ. Συμεών, τίμιον τοῦ Θεοῦ πρεσβυτέριον, ἱερά τοῦ Χριστοῦ διακονία, προσφιλέστατοι ἀδελφοί μου, λαέ τοῦ Θεοῦ ἡγαπημένε, τούτη τὴν ἱερά μυσταγωγικὴ ὥρα στίς στιγμές καί τό λατρευτικό σκηνικό τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, στίς μοναδικές ἐκεῖνες ὥρες καί δὴ στὸν Ἑσπερινό τοῦ Ὑπερευλογημένου Σαββάτου, που τελεῖται μαζί μέ τὴν Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, κατὰ τό πρωινὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ὅπου ἀχοφέγγει πλέον ἡ Ἀνάσταση καί πανηγυρίζουμε τὴν πρώτη Ἀνάσταση, θά εὐφρανθοῦν οἱ ἀκοές μας καί θά συγκλονισθοῦν οἱ ὑπάρξεις μας ἀπὸ τό θεόπνευστο Παλαιοδιαθηκικό ἀνάγνωσμα τῆς Προφητείας τοῦ Ἰωνᾶ. Ἐκεῖ ἡ θεοκίνητος λύρα τοῦ Παναγίου Πνεύματος μᾶς χαρίζει προτύπωση τῆς τριήμερου ταφῆς καί Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέσα ἀπὸ τὴν περιπετειώδη καί συγκλονιστικὴ διαδρομὴ τοῦ Προφήτου Ἰωνᾶ.

Ἀναγινώσκουμε χαρακτηριστικά: «Ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν, τὸν τοῦ Ἀμαθὶ λέγων Ἀνάστηθι καί πορεύθητι εἰς Νινευί, τὴν πόλιν τὴν μεγάλην καί κήρυξον ἐν αὐτῇ» καί συνεχίζει μέ τὴν ἀντίδραση τοῦ Προφήτου Ἰωνᾶ ἀπέναντι στὴν ξεκάθαρη ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν: «Καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς τοῦ φυγεῖν εἰς Θαρσίς ἐκ προσώπου Κυρίου». Ἀντέδρασε μέ ἀνυπακοή ὁ Προφήτης πρὸς τὴν ἱερά ἐπιταγὴ τοῦ Θεοῦ νά ὑπάγει νά κηρύξει στὴν ἁμαρτωλὴ Νινευί.

Ἐφυγε, προσπάθησε νά κρυφτεῖ, νά μὴν ἐκτελέσει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, διότι κλονίστηκε ἡ πίστη του πρὸς τὴν ἀγάπη καί τὴν πατρικὴ ἀγκαλιά τοῦ Κυρίου Σαββαώθ. Γι' αὐτό καί πορεύθηκε πρὸς Θαρσίς, πρὸς τὴν Ἰβηρικὴ χερσόνησο, τὴν σημερινὴ Ἰσπανία, μόνο καί μόνο γιὰ νά μὴν συστοιχηθεῖ στὰ ἐντάλματα τοῦ Θεοῦ. Καί τότε ξεκίνησε ἓνα ταξίδι δύσκολο, ὀδυνηρό, ἐπικίνδυνο. Τό πλοῖο στό ὁποῖο ἐπιβιβάσθηκε κινδύνευσε, καθὼς «ἐγένετο κλύδων μέγας ἐν τῇ θαλάσσει, καί τό πλοῖον ἐκινδύνευε τοῦ συντριβῆναι». Σφοδρὴ θαλασσοταραχὴ ἐπληξε τὸν πλοῦν, ὥστε ν' ἀποφασίσουν νά ρίξουν κλήρους γιὰ νά διακριβώσουν ποίου ἢ κακία εὐθύνεται γιὰ τό μέγα κακό τῆς θαλάσσης.

Καί ἐνῶ ὁ Ἰωνᾶς ἔρεγγε, κοιμόταν ἀρχικὰ ἄνετα στό ἀμπάρι τοῦ πλοίου, μὴ ἔχων συναίσθηση τοῦ κινδύνου, τὸν κινητοποίησαν οἱ ἐπιβαίνοντες στό πλεούμενο. Καί ὁ κλήρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ. Τότε τοὺς ἐξήγησε μπροστά στὴν ἀπορία τους ποιός εἶναι καί τί ἔχει κάνει. «Δοῦλος Κυρίου εἰμὶ ἐγώ, καί Κύριον τὸν Θεόν τοῦ οὐρανοῦ ἐγώ σέβομαι». Ὅλοι ἀντιλήφθηκαν «ὅτι ἐκ προσώπου Κυρίου ἦν φεύγων», ὅτι προσπαθοῦσε νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό. Καί μπροστά στὴν ἀπορία τους τί νά κάνουν γιὰ νά σταματήσει ὁ κλυδωνισμὸς τῆς θάλασσας, ἄκουσαν τὴν συγκλονιστικὴ προτροπὴ τοῦ ἴδιου τοῦ προφήτη νά τοὺς λέγει: «ἄρατε με καί ἐμβάλετε με εἰς τὴν θάλασσαν». Νά τὸν θυσιάσουν, ὡς ἄλλη σπονδὴ, γιὰ νά κατευνάσουν τὴν δαιμονιώδη θαλασσοταραχὴ. Ὅντως τὸν ἔριξαν καί ἀμέσως «ἔστη ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ σάλου αὐτῆς», σταμάτησε ἡ τρικυμία!

Τότε ἦταν πού ὁ Θεός, ὁ Παλιός τῶν ἡμερῶν προσέταξε ἓνα μεγάλο κῆτος νά καταπιεῖ τὸν Ἰωνᾶ, μέσα στὴν κοιλία τοῦ ὁποίου ἔμεινε τρεῖς ἡμέρες καί τρεῖς νύκτες, μέ τὸν προφήτη νά ἀναφωνεῖ προσευχόμενος: «ἀναβήτω ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ μου πρὸς σέ, Κύριε ὁ Θεός μου», μέχρι τό κῆτος κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ νά τὸν ἐκβάλει εἰς τὴν ξηράν.

Βέβαια τό ταξίδι τοῦ Ἰωνᾶ πέρασε καί ἀπό ἄλλες περιπέτειες, μέχρι νά ἐκτελέσει τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί νά ἐκπληρώσει τήν μεγαλειώδη ἀποστολή του· νά κηρύξει μετάνοια στόν λαό τῆς Νινευῆ καί τότε συγκινημένος ἀπό τήν ἀληθινή μεταστροφή τῶν πολιτῶν τῆς πόλης ἐκείνης, ἀλλά καί ἀπό τήν μοναδική ἀγάπη τοῦ Κυρίου τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς νά μεγαλύνει τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Κάθε φορά, πού αὐτή ἡ συγκλονιστική διήγηση, Ἅγιε Ποιμενάρχα μας, ἔρχεται μπροστά στό νοῦ καί τήν καρδιά μου ρίγη συγκινήσεως πλημμυρίζουν τήν ὑπαρξη μου! "Ἐνα ἱερό δέος μέ καταλαμβάνει! Καί τοῦτο διότι φυσικός ἀναπηδᾷ ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μου ὁ παραλληλισμός αὐτοῦ τοῦ δύσβατου ταξιδίου τοῦ Προφήτη Ἰωνᾶ μέ τόν δικό μου δρόμο καί πορεία πάνω στήν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος τοῦ παρόντος κόσμου. Μία πορεία, πού ξεκίνησε ἀπό δῶ, τήν καρδιά τῆς ἠρωϊκῆς, ἀγιοτόκου καί ἱστορικῆς Ρούμελης, τήν Λαμία πρὶν ἀπό τεσσαράκοντα ἀκριβῶς ἔτη. "Ἐνας δρόμος πού ἄρχεται ἀπό μία εὐλαβῆ, παραδοσιακή τρίτεκνη οἰκογένεια. Πού ὅμως δέν ἦταν στρωμένη μέ ροδοπέταλα, ἀλλά πολλᾶκις μέ ἀκάνθας καί τριβόλους. Μία οἰκογένεια, ὅπου οἱ εὐλαβεῖς γονεῖς μου, Νικόλαος καί Εὐαγγελία συνέστησαν μέ μοναδικό ἐφόδιο τήν πολύ ἀγάπη! Καί ὁ Θεός τούς χάρισε τρία τέκνα, τήν πρωτότοκη Βασιλική, τήν καλόκαρδη Σταυρούλα καί τόν «Βενιαμίν» Φώτιο, τά ὁποῖα ἀνέθρεψαν μέ ἀρχές, ἀξίες, διδάσκοντας πάνω ἀπ' ὅλα τήν εὐγένεια, τόν σεβασμό στόν ὅποιο συνάνθρωπο, ἐχθρό ἢ φίλο, παρά τίς πληγές, τούς πόνους, τούς μόχθους καί τίς ἀγωνίες τῆς ζωῆς, πού ἄνθρωποι ἢ καταστάσεις καί ἀνηφορίες τούς ἔφεραν στό διάβα τους. Ὅριακές πολλές οἱ συνθήκες καί οἱ ἀγῶνες σκληροί! Ἀκόμη ἐνθυμοῦμαι τήν ἀγωνία καί τήν πάλη τους νά μᾶς ἀναθρέψουν, ἀλλά καί τήν μέχρις αἵματος θυσία τους νά δώσουν στα παιδιά τους τά πάντα! Καί τά κατάφεραν! Εἶναι οἱ ἥρωες μας καί τους εὐχαριστῶ! Ἀλλά καί ἀργότερα, ὅταν ὁ μονάκριβος υἱός τους θέλησε νά ἀφιερωθεῖ ὀλοκληρωτικά στόν Θεό, μιᾶ ἀφιέρωση πού τώρα βρίσκει τό πλήρωμά της, παρά τόν κατ' ἄνθρωπον πόνο καί ἀποχωρισμό, ἔδωκαν ὀλόθυμα τήν εὐχή τους καί στάθηκαν δίπλα του ὡς πολύτιμοι ὑποστηρικτές καί συμβουλάτορες.

Τό ταξίδι βέβαια τοῦ νῦν Ἡρωδίωνος ὑποδιακόνου καί μοναχοῦ, πάλαι ποτέ Φωτίου, συνεχίστηκε. Τό οὐσιαστικό πνευματικό ταξίδι ἄρχεται ἀπό δῶ, τήν λεβεντογέννα Λαμία, ὅπου γαλουχήθηκα μέσα στίς κατηχητικές ομάδες καί συνάξεις νέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Μέ ἐπίσκοπο, ποιμένα καί Πατέρα πνευματικό ὄλων τῶν Φθιωτῶν, τόν μακαριστό προκάτοχο Σας, Σεβασμιώτατε, τόν πρό διετίας ἐκδημήσαντα εἰς οὐρανοῦς, Μητροπολίτη Φθιώτιδος κυρό Νικόλαο Πρωτοπαπᾶ. Ἦταν ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος, πού ὡς νέος γνώρισα! Δοноῦσε τίς χορδές τῆς ψυχῆς μου τό εὐλογημένο παράστημα του, ἡ ἐπισκοπική θεωρία του, ὁ στεντόρειος, ἀκραιφνής, παραδοσιακός, ἀκαινοτόμητος λόγος του, ἡ μελωδική του φωνή, πού διαπερνοῦσε τήν ὑπαρξη μου, ἰδίως κάθε Μεγάλη Παρασκευή στον Ἑσπερινό τῆς Ἀποκαθήλωσης, ὅταν ἔψαλλε τό μεγαλειωδέστατο: «Σέ τόν ἀναβαλλόμενον τό φῶς ὡσπερ ἱμάτιον...». Πρῶτη ἐμπειρία τοῦ Μυστηρίου τῆς εὐσπλαγχνίας, τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως ἔλαβα κάτω ἀπό τό πετραχήλι τοῦ ἀειμνήστου ἱεροκήρυκος Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀμβροσίου Ἀντωνάρα, τοῦ συνασκητοῦ τοῦ Ὁσίου Βησσαρίωνος τοῦ Ἀγαθωνίτου. Ἐπειτα κοντά στόν πνευματικό τῶν ἐφηβικῶν χρόνων, τόν πρό ὀλίγων ἡμερῶν κοιμηθέντα Ἀρχιμανδριτή π. Διονύσιο Χουρμουζιάδη, ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης, πού περιστασιακά διηκόνησε καί ἐνταῦθα στό Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Ἐνα πνευματικό ἀσκητή, προσευχόμενο ἀδιαλείπτως, τηρητῆ τῶν θείων ἐντολῶν καί τῆς ὑπακοῆς, ἀλλά καί μέ πολύ, σφοδρή ἀγάπη γιά τά πνευματικά του τέκνα. Ἐνα κληρικό, πού ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ μέ ἀξίωσε νά διακονήσω, νά συνεργαστώ μαζί του στόν τομέα τῆς νεότητος σ' ἕνα ἀπό τούς ἐπόμενους σταθμούς τῆς ζωῆς μου, τά

ἀγαπημένα Τρίκαλα, μέ τούς καλοκάγαθους κατοίκους καί τούς ὄξυδερκεῖς, πρόσχαρους νέους.

Σταθμός στήν ταπεινή αὐτή πορεία ἀποτέλεσε καί ἡ γνωριμία μου μέ τόν σεβαστό ἱεροκήρυκα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τόν Ἀρχιμανδρίτη π. Σεραφεῖμ Ζαφείρη, ὁ ὁποῖος μέ γαλούχησε πνευματικά, μού μετέδωσε τήν ἀγάπη γιά τήν ἱερωσύνη καί τήν ἱεραποστολή, μέ στήριξε σέ πολλά σκαμπανεβάσματα τῆς ζωῆς μου. Ἄλλωστε τό πρώτο σκίρτημα στήν καρδιά μου, τόν πρώτο καί αἰώνιο ἔρωτα γιά τό υψηλό ὑπόρρημα τῆς ἱερωσύνης τό αἰσθάνθηκα ἐδῶ, σέ τοῦτο τόν περικαλλή Ἱερό Μητροπολιτικό μας Ναό, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, στίς 11 Ἰανουαρίου τοῦ 1998, κατά τήν χειροτονία τοῦ π. Σεραφεῖμ Ζαφείρη εἰς διάκονον. Ἐζῆσα παρόμοιο συγκλονισμό μ' ἐκείνον, πού περιγράφει ὁ Ἅγιος Λουκάς ὁ ἰατρός, Ἀρχιεπίσκοπος Κριμαίας, ὅταν ἄκουσε τόν ἀγιογραφικό λόγο «ὁ μέν θερισμός πολὺς οἱ δέ ἔργαται ὀλίγοι». Ἐκτοτε σέ κάθε χειροτονία διακόνου ἢ πρεσβύτερου ἀναβίωνα τόν ἴδιο ἱερό συγκλονισμό! Ὅσο κι ἂν περνούσαν τά χρόνια, ἀκόμη καί ὅταν ὁ πόθος σχεδόν ἔσβησε τά ἴδια αἰσθήματα πλημμύριζαν τήν ἰσχνή καί ἀδύναμη ὕπαρξή μου.

Τό ταξίδι συνεχίστηκε.. Πέρασε ἀπό τόπους πολλούς, εἶχε σταθμούς καί στάσεις ποικίλες. Στήν Ἀθήνα γιά τήν μητέρα τροφῶ Θεολογική Σχολή, ὅπου φοίτησα καί γνώρισα, ἐντρύφησα τό κατά δύναμιν τά ἱερά γράμματα, ἀλλά καί ἀργότερα πάλι στό κλεινόν ἄστρ, σέ ἄλλους τόπους, σύνολα, ἀνθρώπους, διακονίες ἱεραποστολικοῦ χαρακτήρα. Κατόπιν στήν πρώτη πόλη, ὅπου «ἀνοιξα τά φτερά μου» ἱεραποστολικά, στά εὐλογημένα Τρίκαλα, μέ τήν μοναχική αὔρα τῶν Μετεώρων. Μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ βρέθηκα περιστασιακά στήν ἡρωσόκο καί ἀγιόλεκτο νήσο τῆς Κρήτης, πού τελεῖ κάτω ἀπό τήν πρόνοια καί εὐλογία τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀργότερα στήν Πελοπόννησο, στήν καρδιά της, τήν ἱστορική Τριπολιτσά, τήν μυρωδάτη καί θαλασσοφίλητη πόλη τῆς Καλαμάτας, κάτω ἀπό τήν σκέπη καί πλουσία πατρική ἀγάπη τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, τοῦ ὁποῖου τήν εὐχή ἐξαίτουμαι μέ εὐλάβεια καί περισσό σεβασμό.

Ἐφτασε ὁμως καί ἡ στιγμή τοῦ κλυδωνισμοῦ! Τό πλοῖον τῆς ψυχῆς μου τραντάχτηκε, κατέστη «καρυδότσουφλο», κατά τήν λαϊκή ἔκφραση, ἀφημένο νά χτυπιέται ἀπό τήν μανία τῆς θάλασσας τῶν πειρασμῶν, τῶν ἀνάδελφων ἀδελφῶν, τῆς ἀπουσίας πατέρα, τῆς ἔλλειψης κατανοήσεως, τοῦ «παλαιοῦ ἀνθρώπου», ἀλλά καί τῆς ἐπηρείας τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους. Τό καράβι χτύπησε στίς ξέρες τοῦ πελάγους! Πάλεψε, πόνεσε, πληγώθηκε! Ἐψαχνε λιμάνι σωτηρίας, ἀναδιάρθρωσης, θεραπείας!

Παρά ταῦτα ὁμως, ἀκόμη καί ὅταν ἡ ψυχὴ μέσα στήν πάλη της, προσπαθοῦσε ὡς ὁ Ἰωνᾶς νά φύγει ἀπό προσώπου Κυρίου ἢ ὡς ὁ Σαῦλος, «πού ἦταν σάν τόν κυνηγό, πού τόν ἔχει κατακυριεύσει μία ἀτελείωτη μανία γιά τό κυνήγι», ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρει στό ὑπέροχο πόνημα του, «Παῦλος» ὁ ὀρθοδοξότατος στίς ἔννοιες ρωμαιοκαθολικός θελόγος Holzner, ἕνα κυνήγι τῶν ὁδῶν μακρᾶν τοῦ Θεοῦ, ἐνιωθε νά καταδιώκεται ἀπό τήν προστασία, τήν φροντίδα τοῦ Οὐρανίου Πατρός, ἀπό τό λαγωνικό τοῦ Οὐρανοῦ», κατά τόν Ἄγγλο ποιητή Thomson, «τόν θεϊκό κυνηγό», γιά νά σώσει καί στηρίξει τήν χειμάζομενη ψυχὴ μου, εἴτε μέ ἀνθρώπους φίλους, ἀδελφούς, ὅπως τόν Πανοσιολογιώτατο Πρωτοσύγκελλο μας καί καθηγούμενο τῆς μονῆς τῆς μετανοίας μου, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Βλασίου Στυλίδος, π. Ἄγγελο Ἀνθόπουλο, τόν ἐξαίρετο κληρικό τῆς Μητροπόλεως μας Πρωτοπρεσβύτερο π. Δημήτριο Ἀτματζίδη, τόν θεολόγο καί ἀδελφικό φίλο, κ. Δημήτριο Κεχαγιᾶ, , ἀλλά καί καταστάσεις θαυμαστές.

Καί τό ἀσφαλές, τό ὑπὴνεμο λιμάνι εὐρέθη! «Ἐπίστρεψον ψυχὴ μου εἰς τὴν ἀνάπαυσιν σου», βόησε στά κατάβαθα τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ δι' Ὑμῶν Σεβασμιώτατε, τόν ἐπίσκοπο τῶν καρδιῶν μας, τόν Καλό Ποιμένα, τόν Πατέρα μου τόν Πνευματικό, ὅπου ἀκούμπησα τά μύχια τῆς καρδιάς μου καί μέ ἀνεπαύσατε! Μέ στηρίζετε! Νιώθω ἰσχυρά τὴν προστασία κάτω ἀπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ἀγάπης Σας! Ξυπνήσατε μέσα μου τόν σβησμένο πόθο γιὰ τό Ἅγιο Θυσιαστήριο, τὴν ἀγία ἱερωσύνη! Μέ ἐμπνεύσατε, μοῦ δώσατε ὄραμα! Μέ ὀδηγήσατε μέσα ἀπὸ τό κλυδώνιον τῆς θαλάσσης καί τὴν κοιλία τοῦ κήτους στὴν Ἀνάσταση! Ἄν καί βρισκόμαστε μέσα στὴν κατανυκτικότετη Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ αἰσθάνομαι Πάσχα στὴν ψυχὴ μου! Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ βάθους ψυχῆς!

Ἡ δικὴ Σας στοργή, παρουσία, σεπτὴ καθοδήγηση μέ στηρίζει γιὰ τό ἐπόμενο ἱερό βῆμα, τὴν εἴσοδο στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, νά διακονήσω εἰς τύπον ἀγγέλων παρά τῆ φοβερᾷ ταύτη τραπέζῃ τῶν προτεθειμένων καί ἁγιασθέντων δώρων! Τρέμω, δειλιῶ, φοβοῦμαι! Παρακαλῶ ὁμως τόν Θεόν νά μέ ἐλεήσει καί νά μ' ἀξιώσει ταπεινά νά διακονήσω, «ζωννύμενος τό λέντιον τῆς διακονίας». Μοῦ ἔρχονται στό νοῦ μορφές ἱερές ἀπὸ τόν Πρωτομάρτυρα καί Ἀρχιδιάκονο Στέφανο, μέχρι καί τόν Ἅγιο Ἀθανάσιο Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας, τόν διάκονο κατὰ τὴν Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῇ Σύνοδο, πού διηκόνησε τό δόγμα καί τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἀληθείας, ἔξω ἀπὸ τίς συνεδριάσεις τῆς Συνόδου, ὥστε οἱ θεολογικὲς του θέσεις νά καθορίσουν τὴν κατάρτιση τῶν πρώτων ἄρθρων τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, πού σήμερον κατὰ τὴν εὐσημον ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας πανδήμως θά ὁμολογήσουμε!

Ἀναβιώνει ὁμως στό νοῦ καί τὴν συνείδηση μου καί ἡ μαρτυρικὴ μορφή τοῦ ἔθνομάρτυρος Ἀθανασίου Διακῆ, τοῦ ἐν Λαμίας ὑπὲρ πίστεως καί πατρίδος θυσιασθέντος, εἰδικά φέτος πού ἐορτάζουμε τὰ 200 χρόνια ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία τοῦ Γένους μας! Μετέτρεψε τόν μελανό χιτῶνα τοῦ τετιμημένου ράσου σέ πορφυροῦν αἱματωμένον ἱμάτιον, χύνοντας τό ἄλυκο αἷμα γιὰ τὴν λευτεριά τῶν συμπατριωτῶν του!

Ἀλήθεια πῶς νά σταθῶ ὁ ἀνάξιος ἐγώ, ὁ ὅλος ἀμαρτίας ὑπάρχων παρά τῆ Ἁγία Τραπέζῃ;

Μόνον οἱ θεοπειθεῖς εὐχές Σας, Σεβασμιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, ἡ καθοριστικὴ παρουσία Σας καί ἡ πολὺ Σας ἀγάπη μέ πείθουν νά τολμήσω!

«Τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει». Ὑποκέκλιμα ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης νά παρασταθῶ ὅσον τό δυνατόν ὀλιγώτερον ἀναξίως ὡς ταπεινός διάκονος τῶν ἱερῶν μυστηρίων, ἐξαιτούμενος τίς ἀκοίμητες πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἡρωδίωνος, συγγενοῦς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐνός ἐκ τῶν 70 Ἀποστόλων, ἐπισκόπου Νέων Πατρῶν, τοῦ καί ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Φθίας, ἅμα δέ καί φωτιστοῦ ἡμῶν, οὗ τό ἅγιον ὄνομα ἔλαβα χθές, κατὰ τὴν μοναχικὴ μου κουρά! Ἐπικαλοῦμαι τίς εὐχές τοῦ πολυαριθμοῦ δήμου τῶν Φθιωτῶν Ἁγίων, ὧν τὴν σύναξιν πανευλαβῶς ἅπαντα τὰ τέκνα τῆς Φθίας, ὅπου γῆς ἐορτάζομεν, περισσῶς δέ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Προυσιωτίσσης, τῆς Ἐφόρου καί Προστάτου μου παιδιόθεν!

Κύριε Πολεὺσπλαγγνε καί Πολυέλεε ἀφήνομαι στό πέλαγος τῆς ἀπέραντης ἀγάπης Σου! Ἰλεῶς μοι γενοῦ! Ὄδηγησον με ἐπὶ λιμένα θελημάτων Σου, εἰς τόν λιμένα τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου, τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ αἰωνίου Παραδείσου! Ἀμήν!